

[Vivike.]

Den højtærede minister mener, at man i hvert tilfælde bl. a. den følgende morgen burde have sendt en Catalina. Jeg mener, at denne Catalina burde være sendt med det samme. Jeg ved godt, at det er vanskeligt at findeskibbrudne, men alene det, at der kommer en Catalina, at de ser den, at der kommer projektører på, kunne give de eventuelt overlevende og omdrivende håb om, at der var frelse i sigte.

Man undskylder sig fra marinens side med, at der har været 8 falske alarmer på 14 dage. Hvordan ved man det? Hvordan ved man, at de har været falske? Er man de 8 gange gået ud på positionen og har undersøgt sagen? Og så denne melding fra Kriegers Flak, er det første gang, man ikke har reageret? Måske var de 8 meldinger falske, måske var nogle af dem falske, men måske er der også sket ulykker. Det kan være, vi ikke har hørt om folk, der er forsvundet, og hvis et par svenske fiskere eller norske fiskere er druknet i Kattegat, behøver vi ikke at vide det. Man føler sig i hvert tilfælde noget utryg ved den måde, den operative kommando arbejder på.

Jeg vil gerne igen citere fra Vestkysten, idet jeg gerne vil nævne et citat derfra, hvor overstyrmand Löschenkohl siger:

„Jeg ringede forleden, som ordren lyder, til den operative kommando i Århus og oplyste, at redningsskibet „F. V. Mortensen“ meldte fra station og afgik til bøje 11.

Jeg havde en dame i røret, og hun erklærede, efter at jeg havde sagt beskeden to gange, at det forstod hun ikke noget af, hvorefter jeg blev stillet om til en herre med bornholmsk dialekt. Han hørte også forklaringen et par gange, hvorpå han sagde, at dette vist måtte være en fejltagelse, om jeg ikke troede, at jeg skulle henvende mig til Blåvand radio.....“.

Altså ingen navne, ingen er ansvarlig for denne besked eller mangel på besked. I så usikre hænder befinder menneskeliv på søen sig.

Jeg vil stille det spørgsmål, om ikke det kan blive rigtigt at flytte ansvaret over til mere sikre hænder, over til de hænder, der har erfaring i dansk redningstjeneste. Og

jeg stiller det spørgsmål, om ministeren godkender marinens optræden i denne sag.

Forsvarsministeren (Poul Hansen): Hvad angår det sidste spørgsmål, vil jeg henvise til, hvad jeg allerede har sagt.

Med hensyn til spørgsmålet, om det skulle være nødvendigt at flytte ledelsen af redningstjenesten, kan jeg kun henvise til, at sagen, som jeg sagde, gøres til genstand for overvejelse i redningsrådet. Kommer man dér til det resultat, at der er noget at rette, vil man formentlig gøre indstilling herom.

Men jeg må i øvrigt sige, at jeg har også set den kritik, der har været fremme i Vestkysten — for øvrigt det eneste sted, hvor jeg har set en kritik i de alvorlige vendinger været fremført — og jeg har deraf taget anledning til at høre, om der fra nogen myndighed eller nogen organisation har været givet udtryk for mistillid eller kritik over for søværnets redningstjeneste, fordi jeg ville vide, om der var virkelig baggrund for disse udtalelser i Vestkysten. Jeg har fået det svar, at det har ikke været tilfældet. Jeg synes ikke, man kan bygge alverden på en sådan enkelt presseudtalelse, som det ærede medlem her kører frem. Men jeg har altså søgt at få oplyst, om der var noget grundlag for dem, og i al fald indtil nu foreligger der ikke noget derom for mig.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Rimstad* til udenrigsministeren:

„Kan udenrigsministeren give nærmere oplysninger om, hvorvidt der under udarbejdelsen af Store-Bæltskommissionens betænkning af 1. december 1959 har været ført orienterende samtaler med interesserede nationer om en eventuel Store-Bæltsbros gennemsejlingshøjder og gennemsejlingsbredder?

I tilfælde af, at sådanne samtaler ikke har været ført, anser udenrigsministeren det da for hensigtsmæssigt og derfor ønskeligt, at de finder sted, før yderligere udgifter til forundersøgelser og projektering af broen afholdes?“

Rimstad: Da den højtærede trafikministers lovforslag om forarbejder til Store-